

Formanden: Maa jeg bemærke til det ærede Medlem, at saadanne Ytringer, der gaae ud paa at benægte Rigsraadets Competence, ere saa ofte blevne modtagne her i Salen, at det, naar de som nu fremkomme leilighedsvis under et Foredrag, turde være unødvendigt hvergang fra Formandens Side at imødegaae dem. Dertil kommer, at jeg har maattet antage den fra det ærede Medlems Side faldne Udtalelse med Hensyn til dette enkelte Punkt som en aldeles personlig Opfattelse, og maa formene, at der ikke kan tillægges, hvad der paa den Maade fremspores her i Salen af et enkelt Medlem, nogen Betydning.

Bille: Det gjør mig ondt, at en Benægtelse kan være ilsktrækelig til at lade passere, hvad der er og bliver utilbørligt; thi den ene Forsamling kan dog ikke staae og bestride den andens Lovlighed. Men der er endnu et Punkt, som det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, og som jeg dog skal sige nogle Ord om. Han meente, at det, at Krigsstabeloven af 30te Juni 1850 havde fastsat, at en Deel af Erstatningen skulde gives i Obligationer, der henhørte til den sælles Statsgjæld, betød aldeles Intet, thi alle Gjældsforhold vare dengang sælles, og der kunde ikke finde nogen Sondring Sted imellem dem. Jeg skal da erindre om, at 10 Dage, forinden Krigsstabeloven af 30te Juni 1850 udkom, udkom der en anden Lov, nemlig Loven af 20de Juni 1850 om Erstatning til det privilegerede Hartkorn, og ved den blev ligeledes Erstatningen ydet i Obligationer, der vare og vedbleve at være særlige for Kongeriget, medens Krigsstabelobligationerne vare og vedbleve at være sælles for det hele Monarchi. Det er altsaa et dobbelt stærkt Beviis for, at Loven af 30te Juni 1850 maatte opfattes som en Fælleslov.

Tscherning: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet.

Tscherning: Jeg anerkjender naturligvis Rigsraadet for saa lovligt, som en For-

samling kan være, der i Genhold til Loven af 23de December f. A. er et lovligt Rigsraad for Kongeriget Danmarks og Hertugdømmet Slesvigs Fællesanliggender. Saa snart jeg seer, at der er Fællesanliggender med Slesvig, bukker jeg mig.

Formanden: Det ærede Medlems særlige Betragtninger af denne Sag troer jeg ikke, det er værd videre at forfølge.

Finantsministeren: Jeg kan ikke Andet end gjentage, hvad jeg tidligere har tilladt mig at fremspore i denne Sal, at det er høiest spørgeligt, at de afvigende Meninger med Hensyn til Forsatningspørgsmaalet og de forskellige Anskuelser, som dertil knyttede sig, frembrages paa en Maade, som hverken kan gavne Forsatningspørgsmaalets Afgjørelse eller de Forholds Ordning, som man særlig skulde have for Øie ved de enkelte Bestemmelser. Jeg tillader mig derfor at troe, at den af den ærede Rigsdagmand (Tscherning) udtryffeligt angivne Hensigt med dette Indbringingsforlag, langtfra at gavne, tværtimod er til stor Skade ikke blot for Sylland, men for Landet i det Hele. Jeg vil blot endnu med Hensyn til, hvad det ærede Medlem udtalte om Regjerings Stilling, gjøre opmærksom paa, at jeg hverken kan anerkjende, at det er af, hvad han kalder „vore Penge“ i Modsetning til, hvad der maa betragtes som sælles Kassebeholdning, at disse Forstud ere udrede, eller at Regjeringen, som han ansørte, naar den troede at maatte forelægge Krigsstabeloven for Rigsraadet og ikke for Rigsdagen, begaaer en Ulovlighed. Regjeringen maa paa det Bestemteste protestere imod, at dette kan betragtes som en Udtalelse, der er berettiget fra Tingets Side. — Jeg skal endnu yderligere gjentage, hvad der allerede af mig ligesom af flere ærede Taler er blevet udhævet, at naar en saadan Bevilling gives, der tilsigter noget ganske Andet, end hvad der kunde synes at burde ligge i den, vilde derved Forventninger blive nærede, og Forhaabninger opstaae, som umuligt kunde opfyldes, hvilket vilde stabe Misforstaaelse og give Foranledning til, at der opstod Forhold, som ikke kunde Andet end være til Hindrer for